

Jernej Popotnik:

Dan zvonijo!

Iz spanja in sanj se je zdramila in dvignila glavo.

»Dan zvonijo...«

In ustnice so ji vzdrhtele, in na licih ji je zablestel smehljaj.

Dan zvonijo, ker je nedelja. Sveta nedelja, dan Gospodov. Zunaj potrkavajo zvonovi v zgodnjem jutru, v jablano ob oknu so se zapletli brneči glasovi in skozi mrak se vijejo v sobo, brné nad posteljo in zvončkljajo v srce...

Pogledala je po otrocih, ki so še spali. Minčica in Tinka na postelji kraj nje, Manči in Slavko pa v kotu. In šepnila je glasneje:

»Otroci, dan zvonijo...«

Dan tako lep, srebrn-sveto nedeljo, Gospodov dan! Z vonjavo naškropljen se giblje mrak v sobi, da se utrinja siromašna in gola, kakor presekana od mavrice. Jablana ob oknu šumlja kakor z zvončki posuta, in vsa dolina se drami, se razteza in vztrepetava...

Dan šumeč, svetel zvonijo. Že izginja mrak, že prožijo veje jablane svoj pozdrav mlademu zlatozorju. Dan vriskajoč, poln lepote — v njem valu, oče žitno polje, med poljem steza, na stezi proti cerkvi pa ona z otroki, vsi praznično oblečeni. Minčica in Tinka belokrilkí s pentljicami v laseh, kakor dva metuljčka; Manči in Slavko pa v žoltilh slamnikih, vsi veseli, čebljajoči...

Zdrknila je mati s postelje in sklenila roke na prsih.

Tinka se je zbudila: »Mama...«

In za njo še Manči, Slavko in Minčica: »Mama...«

Kleči mati ob postelji, s smehljajočimi očmi, v zabliskih prvih jutranjih žarkov svetla kakor bel angel, z nagnjeno glavo in dvignjenimi rokami.

Tinka je sedla na posteljo in se zagledala proti oknu: »Solnček!«

In za njo še Manči, Slavko in Minčica: »Solnček!«

Ko so vstali in se je kadila na mizi že kava, je odprla mati okno nastežaj:

»Nedelja, otroci!«

Tinka je plosknila z dlanmi:

»Nedelja... nedelja! Solnček... solnček!«

Vsa soba se je napolnila s solncem.

Stali so ob oknu: mati smehljajoča, otroci vriskajoči okrog nje, vsi oblití s solncem.

Zunaj, sredi šumečega dne, so pa vabili zvonovi.